

Intervenció de Raül Burriel sobre RSU en la sessió del Claustre nº 9, de 22 de març de 2018

Saludem el Pla de Responsabilitat Social Universitària (RSU), així com la constitució de la corresponent Comissió de seguiment del mateix.

No obstant, hi han algunes consideracions que no podem deixar de fer al respecte.

És importantíssim assenyalar que una Universitat que vulga distingir-se per la seua RSU ha de considerar al menys 3 condicions o circumstàncies que no semblen molt compatibles amb cap tipus de "responsabilitat social".

1. La precarietat de una bona part de les seues plantilles laborals, tant de PDI com de PAS.

Les condicions de discriminació i injustícia que arrossega en concret el professorat associat, han començat a suscitar moviments de protesta al País Valencià, a partir de la Universitat de València, que ja s'han començat a estendre també per tot l'Estat espanyol. Molt aviat, l'enorme pes que suposa eixe professorat en la nostra Universitat (i que en sí suposa una 'externalització de la docència') donarà una visió negativa de la mateixa i jugarà en contra de qualsevol consideració ètica o de responsabilitat social.

Més enllà de l'exemple del professorat associat, cal definir uns mínims per a les distintes figures laborals que s'estan utilitzant en la Universitat.

2. Igualment, la creixent privatització de les universitats públiques, que es financen cada vegada més mitjançant fundacions que funcionen al marge dels controls i de les normes que regixen en les administracions públiques, o la privatització directa d'alguns serveis universitaris que són gestionats per empreses privades de les que molt poc sabem de les seues pràctiques, atempten contra els principis que vol tindre com referència la RSU.

Respecte d'alguns dels nombrosos serveis externalitzats, des de fa temps venim constatant, per exemple, el deteriorament dels serveis de cafeteries i menjadors de la Universitat. I així ho hem fet constar per registre. La principal causa del mateix entenem que rau en la considerable reducció del nombre de persones empleades, probablement dones totes elles. Entre els inconvenients als usuaris estan les cues més llargues a l'hora d'esmorzar o de dinar, temps d'espera i a vegades fins i tot la precària neteja d'espais, objectes d'ús i mobiliari. Al deteriorament de la qualitat en la atenció i ús es suma l'augment del treball que la reducció de personal significa per a unes poques empleades, que han de multiplicar-se per a atendre, creixent la tensió en el treball i l'extenuació d'aquestes empleades.

De nou, la RSU és incompatible amb certes condicions laborals a l'interior de la nostra Universitat. I és només un exemple.

3. Tampoc l'escassa transparència en algunes de les entitats que formen part de l'UJI o vinculades a ella, contribueix molt a mantindre una coherència amb els principis de la RSU, com no ho fa en cap cas l'escassa rotunditat amb que els òrgans rectors de l'UJI han actuat respecte de mantingudes conductes d'abús jeràrquic, assetjament i fins i tot de violència de gènere.

És necessari conèixer amb total transparència la relació de les empreses, instituts, fundacions i entitats satèl·lits que te l'UJI, el seu pressupost, personal directiu, personal que treballa en elles i les seues relacions contractuals. Ens preocupen, en concret, algunes figures de nova creació que poden estar suplantant la labor de la plantilla de la UJI, com ara "becaris" i "experts", per exemple.

Per acabar, trobem a faltar una perspectiva mediambiental, que vaja més enllà de les solucions tècniques per a l'estalvi d'energia - que calen i cal reconèixer - i busquen implantar els valors de la responsabilitat mediambiental en la comunitat universitària.

Moltes gràcies.